

**SZEMERE BERTALAN
MAGYAR RENDVÉDELEM-TÖRTÉNETI
TUDOMÁNYOS TÁRSASÁG**

✉ : H-2095 Pilisszántó, Boldog Özséb utca 26.

☎ : (+36/06-26) 337-975 ; @ : paradi.jozsef@gmail.com

Web: <http://www.szbmrtt.atw.hu>

A körlevelek megtalálhatók a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság honlapján

Tárgy: *Honvédségi Szemle*

CL.évf. (2022) 2.sz.

**KÖRLEVÉL
(2022-469)**

Tisztelt Tagtársak, kedves Szimpatizánsok!

Ezúton tájékoztatlak Benneteket arról, hogy megjelent a *Honvédségi Szemle* soron következő száma, amely a megszokott méretben és formai jegyek felhasználásával került kialakításra. Mivel a folyóiratban viszonylag gyakran megjelenik részben vagy egészében a magyar rendvédelem-történet körébe tartozó cikk is, illetve a szerkesztőbizottság tagjai közé tartozik prof. dr. SZAKÁLY Sándor tagtársunk is, ezért e folyóirat számairól rendszeresen tájékoztatjuk körleveleinkben tudományos társaságunk tagjait, illetve szimpatizánsait. A 161 számozott oldalt tartalmazó szám a szokásos nyolc rovatból áll. Általában a „*Hadtörténelem*” rovatban jelentek meg a nemzeti rendvédelem-történetünket is érintő cikkek. Így van ez az érintett számban is. BALLA Tibor szerzőségével jelent meg „*A Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémia vezetői 1872-1918 (I.)*” című cikk a 95. oldaltól a 105. oldalig.

A nemzeti rendvédelem-történetünkben kevésbé járatosak talán nem is értik az összefüggést a Ludovika Akadémia és a korabeli magyar rendvédelem között, pedig a kapcsolat kézenfekvő. A Magyar Királyi Csendőrség, amely — a polgári magyar állam dualizmuskori és két világháború közötti időszakában egyaránt az ország területének nagyobbik részén és lakosságának többsége körében — példamutatóan tartotta fenn a rendet, katonailag szervezett fegyveres őrtestület volt. A testület személyi állománya katonának minősült, így ők a honvédelmi tárca kompetenciájába tartoztak annak ellenére, hogy a Magyar Királyi Csendőrség, mint rendvédelmi feladatokat ellátó fegyveres őrtestület a belügyi tárca irányítása alatt állt.

Így tehát a Magyar Királyi Csendőrség tisztikarával — amely a testület személyi állományának az 5 %-át tette ki — szemben támasztott képesítési követelmény a Ludovika Akadémia diplomája volt. A Ludovika Akadémiával kapcsolatos közléseket tehát nem lehet elválasztani a magyar csendőrség történetétől. A történelmi tények cáfolják napjaink azon divatos téveszméjét mely szerint a rendvédelmet mereven szét kell választani a honvédelemtől. Ez a hibás szemlélet az államhatalom gyengítésére ugyan kiválóan alkalmas, azonban a gyenge állam nem azonos a demokratikusan működő állammal. A Ludovika Akadémia által kibocsájtott tisztok színvonalas felkészültséggel rendelkeztek, amely kamatozott a testület irányításában és a személyi állomány képzésében egyaránt. Mivel pedig a Magyar Királyi Csendőrségre ugyanazok a szabályok vonatkoztak, mint a társ rendvédelmi testületekre, ezért a csendőrség kimagasló eredményei nyilvánvalóan a testület

szellemiségének, a személyi állomány fegyelmezett magatartásának áldozatos szolgálatellátásának és kiváló szakismereteinek volt köszönhető. Mindez nem jöhetett volna létre, illetve nem lehetett volna fenntartani a testület tisztikarának a kvalitásai nélkül.

A *Honvédségi Szemle* ezen számában megjelent másik cikk — amit az előző írásműhöz hasonlóan ugyancsak mindenki figyelmébe ajánlok — SZAKÁLY Sándor szerzőségével „*Emlékművek, domborművek, szobrok, emléktáblák, csapatjelvények.*” címmel közölt írásmű. A cikk tulajdonképpen PROHÁSZKA László szerzőségével készül „*Sisak és kard. Magyar művészek I. világháborúval kapcsolatos alkotásai.*” című kötet recenziója. A kötet 2021-ben Budapesten a Kalota Művészeti Alapítvány és a Napkút Kiadó közös gondozásával jelent meg 398 oldal terjedelemmel. A háborúk hősi halottjainak emléket állító emlékművekkel már számos kiadvány foglalkozott. Nem kétlem, hogy ez a kiadvány is méltó azokhoz, akik életüket áldozták a magyar hazáért, a magyar nemzetért. A cikk olvasása közben elgondolkodtam azon, hogy a honvédség hősi tagjai számára teljes joggal emléket állító művészeti alkotásokat bemutató kötethez hasonló írásművek miért nem készülnek a magyar rendvédelmi testületek azon tagjairól, akik szintén életüket adták a nemzetért a bűnözőkkel vívott összecsapásokban.

Szerencsére ők ugyan kevesebben vannak, mint a csatatereken elesettek, azonban ők is a magyar nemzetért áldozták életüket. Napjainkban mindenféle „tücsök-bogár” tartalmú projektek, kiállítások stb. születnek. Úgy gondolom, hogy a rend védelméért felelős belügyi tárcának is ideje volna számba venni az irányítása alatt álló testületek hősi és szolgálati halottjait, emlékhelyeiket felújítani, illetve létrehozni. A magyar nemzet szégyenének tartom, hogy az állam a ma már nem létező szervezetek hősi halottjaival — mint ami például a Magyar Királyi Csendőrség — nem foglalkozik. Emlékük ápolása pedig jobb sorsra lenne érdemes, mivel halálukkal hozzájárultak a kortársak és az utókor közbiztonságához egyaránt.

A központi államhatalomnak közvetlenül alárendelt országos hatáskörű fegyveres őrtestületek múltja pedig nem tekint vissza túlságosan hosszú időre. Ezen katonailag szervezett fegyveres őrtestületek, illetve polgári fegyveres őrtestületek eredete lényegében a kiegyezésig nyúlik vissza kisebb-nagyobb eltérésekkel. Ezen időszakban pedig már számos olyan írásos emlékek — folyóiratok, levéltári dokumentumok és egyéb nyomtatott kiadványok — születtek, amelyek szilárd kapaszkodót jelenthetnek a témát kutatók számára.

Bízom abban, hogy egyszer majd eljön annak az ideje, amikor nem a különböző politikai prekonceptiók hangos hirdetői befolyásolják a nemzetükért életüket áldozók emlékének az ápolását, hanem a nemzet érdekében végzett cselekedetek lesznek a mérvadók.

A magyar rendvédelem-történet művelése érdekében kifejtett tevékenységéhez mindenkinek további eredményeket kívánok!

Pilisszántó, 2022. IX. 2.

Dr. PARÁDI József
a társaság elnöke